

diàlegs
amb
la **Casa
Duran**

L'aliment
de l'ànima

Carlota Herebia

Casa Museu Duran i Sanpere
Museu de Cervera

21 setembre 2022
— 8 gener 2023

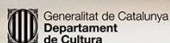

Foto: Pere Toldrà-Serra

www.museudecervera.cat

museu@museudecervera.cat

#dialegsCasaDuran #museudecervera #diàlegs6

#L'alimentdel'ànima #CarlotaHerebia

Justificació del projecte

Després de llargs recorreguts per la Casa Museu Duran i Sanpere i d'incomptables visites comentades, dinamitzades, teatralitzades i, fins i tot, visites silencioses, em repetia, una i altra vegada, que la Casa Museu hauria de ser, cada cop, més casa i menys museu. Els espais, la distribució i decoració i, per damunt de tot, la presència mateixa de les famílies i els individus que la van habitar no poden representar només el record, més o menys ben il·lustrat, d'un passat històric, sinó que han de ser l'excusa perfecta per connectar amb el nostre present.

La Casa, doncs, permet reviure situacions diverses des de l'enyorança, des de la ràbia, o des de la sorpresa. I amb aquests sentiments ens apropem al moment en què les famílies Duran i Sanpere, com a exemple de família burgesa extensible a altres indrets de la nostra geografia, van viure i van lluitar. És la mirada retrospectiva que la Casa, en qualitat de Museu, ens proposa amb un sentit ampli del patrimoni que mostra. El darrer llegat d'Agustí Duran i Sanpere va ser casa seva, juntament amb la memòria inesborrable de la seva família i de la seva herència material i, també, subtilment, però inevitablement, immaterial.

Dues herències que ens interessen igualment: l'una, la material, perquè ens dona informació i coneixement concret sobre el moment històric, els gustos imperants, les noves necessitats i les respostes tècniques a aquestes demandes; l'altra, la immaterial, perquè ens possibilita descobrir

les intimitats, els estats d'ànim, les preocupacions i les ambicions dels seus habitants. A més a més, la primera actua de mitjancera en el viatge en el temps que se'ns proposa i que s'inicia només que traspassem la porta; i la segona permet una identificació directa i instantània entre l'espectador que visita la casa i l'antic habitant que la va viure.

I és aquesta perspectiva àmplia la que ens convida a reflexionar sobre un passat "viscut", ara immortalitzat en un recorregut íntim i quotidià, el qual ens ha de permetre anar més enllà i interrogar-nos sobre nosaltres i els altres, sobre els temps presents i sobre el futur que s'albira. És la mirada crítica que ens proposa la Casa, interpel·lant-nos i fent-nos protagonistes d'un **diàleg obert entre el passat i el present.**

El punt de mira, en el projecte que hem iniciat, es desplaça de la col·lecció i la Casa, entesa com a contenidor –ideològic, però-, a l'individu, i entén la Casa com a espai de reflexió, com a entorn de debat i d'emmirallament. Així doncs, la Casa Duran i Sanpere, a Cervera, deixa de parlar –en exclusivitat- d'uns cognoms, d'una ciutat i d'un temps passat, per convertir-se en un escenari privilegiat de creació de nous relats i de debat sobre conceptes universals: la mort, l'amor, la dona i la feminitat, els prejudicis, la identitat, la cohesió, la justícia, les presències dominants i les absències voluntàries o silenciades. Aquest ha estat un repte que ha impregnat, en tot moment, la forma de presentar la Casa Museu. Però volíem fer un pas més, necessitàvem establir ponts de connexió, més directes i emotius, entre aquests conceptes universals i els públics al quals ens adrecem.

Amb aquesta voluntat, concebem el museu –en aquest cas, la Casa Museu- com un escenari d'excepció per facilitar el desenvolupament artístic, el creixement personal, la transmissió de coneixements i l'opinió crítica. Creiem fermament que el museu pot treballar amb mètodes d'aprenentatge i descobriment oberts, que captin l'atenció de públics amplis. La Casa Duran és, indiscutiblement, l'espai museogràfic que millor permet potenciar aquestes experiències artístiques perquè és, en si mateixa, quelcom més que una arquitectura i un seguit d'objectes, és la pròpia experiència d'aquells que hi van viure i d'aquells que ara la reviu. Els objectes representen quelcom més del que són, ja que transpiren emoció i vivència en estat pur. Un simbolisme i uns valors que la casa, ja convertida en museu, ha de saber respectar i transmetre.

La Casa Duran aborda, doncs, diferents nivells socials. És expressió d'una forma d'entendre la família, és un espai de privacitat (ara, espai públic que mostra la privacitat) i és un domini simbòlic i estètic. I -hi afegiria- és un lloc d'encontre, de converses no acabades, de pensaments que es projecten...

En aquest context, ens preocupava com construïem aquests nous discursos, quin llenguatge utilitzàvem per aconseguir més complicitat, empatia i participació amb els públics definits i, de manera molt particular, com ens adreçàvem a un segment, per a nosaltres molt important, però que, a hores d'ara, se situa pròxim a la franja del "no-públic". Ens referim als joves d'entre 18 i 30 anys, que ens veuen com una alternativa poc atractiva, que no encaixa amb els seus interessos i que no connecta ni per format, ni per llenguatge, ni per estímuls.

Calia buscar una experiència diferent, que permetés captar l'atenció, remoure conceptes i replantejar el recorregut de la casa. I és així com neix el projecte Diàlegs amb la Casa Duran, que vol interpel·lar l'espectador –públic i habitant actual de la casa- per crear, a partir de la visió de l'art contemporani, un debat que ens faci reflexionar sobre nosaltres i el nostre paper en la societat.

Diàlegs amb la Casa Duran és, doncs, una proposta lliure que es llança als artistes amb un únic encàrrec: crear una obra nova, única i personal, a partir dels espais, objectes, persones o recorreguts que ens posa a l'abast la Casa Museu. Encaixa amb el concepte de *site-specific* i, per tant, es proposa crear una instal·lació el significat de la qual només adquireix la seva màxima dimensió en la ubicació concreta per a la qual s'ha pensat.

Així doncs, l'artista ha de deixar que l'espai proposat, amb tot el que conté de material –quadres, mobiliari, fotografia, teixits, objectes tecnològics, objectes decoratius i religiosos...- però també, d'immaterial, li parli per fer possible les interpel·lacions entre èpoques, entre concepcions socials i vitals, entre visions artístiques, entre absències notables i presències innegables, i entre tants i tants altres aspectes que omplen -o que amaguen- les parets d'una casa aliena que, per què no, podria ser també la nostra.

En definitiva, obrim la Casa Museu Duran i Sanpere a noves propostes, a la creació artística, a la reflexió i al posicionament social. A la reivindicació i a la imaginació.

Edicions anteriors

20016: *Casa negra, casa blanca*, d'Olga Olivera-Tabeni

2017: **Absències i presències**, de Joanpere Massana

2018: **El museu és una escola**, comissariat pedagògic de Glòria Jové

2019: **Memòries en trànsit**, de Xavier Marrades

2021: **Representació d'una mort anunciada**, d'Ana DMatos

Una nova edició dels Diàlegs amb la Casa Duran

La idea d'aquest projecte comença pensant sobre la Casa com un espai contenidor de sensacions i vivències. M'interessa dialogar amb l'esperit, amb l'ànima de l'habitatge, no com quelcom fantasmagòric o paranormal, sinó com aquella dimensió atemporal que tenen els sentiments, les emocions i els pensaments, tant de les persones que hi han viscut com dels visitants actuals. Dels diferents epistolars conservats de la família, he triat l'edició del 2004 de Teresa Muñoz, que publica les 56 cartes que l'escriptor i historiador Jesús Ernest Martínez Ferrando va enviar a Hermínia Grau i Aymà, i que actualment es conserven al Fons Duran i Sanpere de l'Arxiu Històric de la Segarra. Son cartes datades entre el 1944 i el 1962, mitjançant les quals Ferrando respon principalment a la petició inicial d'Hermínia de suggerir-li lectures i edicions bibliogràfiques concretes.

A la introducció, Teresa Muñoz, autora de l'estudi, fent referència a la descripció d'Eulàlia Duran sobre la seva mare diu que: *"És una dona singular i atípica per al model estàndard de l'època. Amb una clara actitud independent i molt inquieta,*

limitada per una salut plena d'alts i baixos que li impedirà l'autèntica professionalització i independència, però que seran prou poderoses per convertir-la en una dona atractiva, culta, capaç de despertar i mantenir l'interès d'una sèrie d'homes (des del marit als amics íntims) que sempre la tindran com a punt de referència, com a musa, en unes relacions marcades pels comuns interessos culturals i, segons com, espirituals"

La meva fascinació per la forma de comunicar-se i descriure els estats d'ànim a través de les referències bibliogràfiques i l'imaginari de les lectures que mencionen, si bé és cert que les cartes de resposta d'Hermínia només s'intueixen, ja que no se n'ha conservat cap, em porta a fer un plantejament d'exposició multidisciplinari amb el fil conductor de l'amor per la literatura i la llibertat que experimenten lectors i lectores entusiastes amb aquesta activitat. Els llibres que Ferrando li recomana a Hermínia són engolits, però també assaborits i desgranats per ella com si es tractés de plats cuinats amb els ingredients acuradament triats per alimentar l'ànima segons el seu estat. La lectura és un plaer, un joc intel·lectual que està reservat a un espai aliè al quotidià i

que produeix benestar perquè suposa l'evasió de la realitat i la monotonia del dia a dia d'una persona que es passarà bona part del seu temps postrada al llit durant aquests anys. A banda d'això, dedicar temps a les arts, a la reflexió i a cultivar l'intel·lecte requereix un espai lúdic, d'oci, que només es poden permetre aquells qui tenen les necessitats bàsiques cobertes, per això no és estrany que en una carta de resposta a Herminia, es posi de manifest el caràcter urgent i l'angoixa que pateix quan li manca el servei domèstic. El distanciament que hi havia durant l'època, entre les tasques domèstiques i mecàniques, reservades a un grup concret de persones i a uns espais molt determinats, vers les activitats intel·lectuals, artístiques i culturals que Hermínia comparteix principalment amb els seus amics masculins, la situen molt lluny de representar el rol de la mare entregada als fills i a les labors de mestressa de casa reservades a la figura femenina.

L'exposició s'obrirà pas per les estances de la Casa, donant vida a l'imaginari de les lectures i a aquells trets que ens permeten passejar per un univers oníric; el contingut de la correspondència ha deixat com herència un viatge atemporal seguint la recomanació i la selecció de llibres i música sense un ordre cronològic ni categories d'estil, per expressar pensaments i raonaments filosòfics sense obeir a cap més disseny que el de complaure's mútuament, i allunyar-se de les preocupacions mundanes.

"L'aliment de l'ànima" és, doncs, una proposta de diàleg amb el temps que dediquem a unes necessitats que ens sorgeixen fora del quotidià, quan ja tenim cobert el bàsic per sobreviure i apareixen altres inquietuds; és un diàleg de reflexió i debat sobre les formes de comunicació actuals, sobre el paper de la literatura i les activitats que requereixen un temps dilatat d'introspecció, d'interpretació, enfront del ritme de vida

actual on sovint s'erigeixen en més exitoses aquelles plataformes que permeten la immediatesa en els canals de comunicació i el que preval és la quantitat d'informació bolcada, el número anònim i vertiginós de receptors-consumidors, en detriment del debat i les reflexions profundes, de les converses íntimes redactades a les cartes que ja només semblen reflectir el testimoni d'un temps passat.

Traslladant als visitants dins aquest univers que també va formar part de la casa, a través d'una selecció d'entre les 56 cartes, vull homenatjar la figura d'Hermínia amb allò que per ella va ser necessari per sobreviure, gairebé tant com menjar. L'aliment de l'ànima per silenciar la fam de la ment, es presentarà simbòlicament a través de seqüències i metàfores sobre l'imaginari dels llibres, referències a personatges, escenes i relats, seguint el criteri o la consigna que Ferrando posa a cada recomanació; els seus comentaris, tot i que no són massa extensos es noten estudiats i tenen una intenció molt deliberada en cada cas, cercant algun tipus de reacció/resposta positiva en la seva apreciada amiga.

En última instància, el diàleg es planteja com una sèrie de converses que formen part de la història de la casa i d'un altre temps per reviure aquest espai de debat literari en el present, diàleg que fa permeables les parets i la decoració a una altra dimensió imaginària, i que convida a fer un viatge d'introspecció, per fer-se noves preguntes: - Quin temps dediquem avui a aquest espai en les nostres vides? Estem millor ara que abans? Quina importància tindria l'aliment de l'ànima en l'ordre de les nostres prioritats?

Disposició general de la mostra:

La mostra es divideix en **5 instal·lacions principals** situades en diverses estances de la casa, i diferents **micro instal·lacions de carta/ llibres** que es distribueixen pels espais de l'habitatge.

La disposició dels textos i les cartes conforma una obra més que permetrà als participants endinsar-se parcialment en les lectures i conèixer-ne el seu contingut, convidant-los a construir la seva pròpia experiència creativa durant el recorregut.

Les Instal·lacions i els llibres :

SALÓ PRINCIPAL I CAMBRA BLAVA

Adous HUXLEY. *Un mundo feliz*

2 Instal·lacions

Video mapping / maquillatge corporal

Fotografia

El llibre: Es tracta d'una de les distòpies més famoses del s. XX. En aquesta obra, Huxley presenta un món futur deshumanitzat, en el qual la societat està dividida per un sistema de castes i els individus són creats i alterats genèticament per ser condicionats des del seu naixement, amb l'objectiu primordial d'aconseguir una desitjada estabilitat social. En aquest temut món imaginat, la llar i la família són considerats un barbarisme, i els éssers humans són creats en un laboratori. S'utilitzen mètodes que serveixen perquè cada individu estimi naturalment les tasques per les quals ha estat construït i detesti tot allò que no convé als seus creadors.

La instal·lació: aquesta 1a instal·lació està basada en un fragment del llibre, en el qual el personatge principal explica a la seva audiència dispersa els beneficis del progrés i de tot el que han aconseguit els humans implementant el seu sistema; fent mofa d'un temps passat, descriu el que òbviament, a la realitat, és el present de l'autor. Els personatges representen, gesticulant, un discurs esquizofrènic, l'un enclaustrat en una obra basada en l'estil W.de Kooning i l'altre condemnat a l'exposició ridícula i folklòrica dels seus trets ètnics. A la segona sala, veiem el que sembla un laboratori o sastreria de cossos, on s'escolta la veu d'un personatge que es vol rebel·lar contra la felicitat imposada.

MENJADOR D'HIVERN

Blai Bonet. *El Mar*

Instal·lació

Escultura de pedra, llapis

Carbonet i tremp d'ou

El llibre: Novel·la catalana que parla de l'adolescència a la Postguerra. Va ser molt criticada i motiu d'escàndol social en el moment de la seva publicació per aspectes relacionats amb la moral. Lluny de voler representar una crònica històrica, és sobretot una reflexió existencial sobre la condició humana a partir de les vivències radicals i subjectives d'un grup d'adolescents en un sanatori de Tuberculosos a Mallorca. Representa un drama col·lectiu i posa en evidència la distància que hi ha entre els protagonistes i el món dels adults, ple d'hipocresia. El mar de Bonet és el paisatge on s'emmirallen les pulsions i els pensaments més obscurs, és un mar profund i dens.

La instal·lació: representa aquest món interior i fragmentat de la vida i joventut truncada dels personatges principals utilitzant pedres enlloc d'aigua, per representar el mar. Al voltant d'un rostre d'infant, les formes fantasmagòriques de les pedres, s'erigeixen com el reflex de la consciència i l'esperit sobre el paisatge.

MENJADOR

Jean Paul Sartre. *Huis Clos*

Instal·lació

Pintura sobre vidre i llum

Instal·lació

El llibre: D'aquesta lectura, Ferrando responent a Hermínia li diu que es tracta "d'una interpretació de l'infern deliciosa (!!)" . L'obra forma part del que per els corresponsals és el descobriment de l'existencialisme; És Madame Vilar (Una amiga de tos dos) que els introdueix en la literatura de Sartre i més endavant van ampliant el seu interès per altres autors del mateix gènere. "Huis Clos" és una obra teatral que Sartre va escriure per ser representada amb tres personatges principals que estan condemnats a romandre dins una habitació sense dormir, junts per sempre. Malgrat aquest lloc no té res de flames ni tortures, acaba sent un infern dels pitjors imaginats perquè estan obligats a viure constantment observats i jutjats pels altres; apart d'aquesta condemna a restar sota la mirada, i els retrets permanents dels altres que no permeten ocultar la veritat sobre un mateix, Sartre planteja l'infern com la impossibilitat de sortir d'una relació tòxica amb persones que son incapaces d'aportar res, tots han comès crims que volen ocultar, però no tenen la valentia d'ajudar-se, lluny d'això es dediquen a senyalar-se i a atacar-se egoïstament, per això al final es pronuncia la frase més recordada d'aquesta obra "l'infern son els altres!" **La instal·lació:** consisteix en un joc de llum i pintura sobre vidre de rostres en recipients (Pots i copes) com una metàfora de la impossibilitat d'amagar les vergonyes ,i alhora, la frustració de tancament , aïllament i condemna sobre aquesta espècie d'exposició mediàtica permanent amb una imatge que no dissimula res.

VESTIDOR

Marcel Proust. *A la recerca del temps perdut*

Instal·lació amb tela de galliner, fulles i elements de petit format

El llibre: A l'epistolari, les obres de Proust apareixen referenciades arrel d'un assaig/crítica d'André Maurois "A la recherche de Marcel Proust", que és un altre autor que agrada a Hermínia ,però ta com li comenta el seu amic, "A través de la frondositat de la famosa obra de Proust, queda al descobert la personalitat d'aquest amb la seva tafaneria impertinent, amb els seu gust per analitzar la brutícia psicològica a través o entremig d'irisacions i deliquescències meravelloses de singular artista". He decidit, per tant, basar la instal·lació sobre un resum del títol que encapçala aquest apartat, amb un intent d'aproximar la visió d'un creador que explica com pot construir un relat que l'enllaça directament amb experiències passades, des de la percepció de sensacions que poden ser un gust o una olor concreta. L'obra de Proust és molt densa i fascinant per la forma que ha d'explicar com esdevé la seva vocació d'escriptor, i com, a través d'impressions i reminiscències s'arriba a despertar el passat en el present, donant lloc a una nova percepció dels fenòmens viscuts, copsant-ne la seva essència. El Diàleg amb la casa Duràn, és per se una recerca de connexions entre passat i present que podria estar inspirada en la seva totalitat en la lectura de Marcel Proust.

La instal·lació: se situa intencionadament a l'habitació del servei. En ella hi ha una tela de galliner que inclou obres de micro format, hi ha fulles i algun aroma de l'entorn reconegut , algunes de les obres en miniatura poden ser observades amb lupa o amb prismàtics per tenir-ne una visió complerta, però també poden passar desapercibudes com excrements de mosca si un no s'hi atura per observar. Cal també mencionar, que casualment el 2022 s'està celebrant el centenari de la mort de Marcel Proust, motiu que fa que hi hagi iniciatives i activitats a les institucions i museus d' arreu del món homenatjant la seva figura i obra prolífica, apart de seguir publicant encara materials inèdits.

GALERIA

Kakuzo OKAKURA. *El llibre del te*

Instal·lació, taula de llum i sorra

Situada a la galeria, la del llibre del Te, és l'última instal·lació del recorregut i alhora, fa referència a la primera lectura citada a l'epistolari (el final és l'inici).

El llibre: Ferrando conclou dient a Hermínia: *"No sens temor li deixo aquest llibre de tant complicades ressonàncies, tan empàtic malgrat el to menor emprat per l'autor que sens dubte volgué donar-nos als europeus una lliçó d'aristocràcia espiritual, tot pensant en la meva invitació a un te intranscendent i senzill"*. Aquesta trobada quotidiana de reunió amb te intranscendent és la que mai aconseguen concretar per les seves múltiples dolències físiques i les seves situacions personals. Les cartes n'eren el substitut. El llibre del Te no és un simple manual per cultivar o prendre tes sinó que està escrit per explicar als occidentals el sentit de l'estètica i l'esperit oriental; per la cultura oriental narrada des de la perspectiva de l'autor, l'artista no es defineix a l'obra acabada sinó en el procés de realització d'aquesta obra. Aquesta concepció de l'art va influenciar molt directament a artistes de l'època, trencant paradigmes arrelats tradicionalment a la cultura occidental.

La instal·lació: buidant l'obra de qualsevol rastre del meu ego, convido el públic a fer aquest últim pas, abans de sortir a la terrassa, per reflexionar com volen que sigui aquest espai a les seves vides, com l'emplenen i amb qui el volen compartir.

Sobre la descripció de la Sala del Te, kakuro Okakuza diu: *"(...) és un estatge de la fantasia en la mesura que es tracta d'una estructura efímera construïda per allotjar-hi un impuls poètic. És un estatge del buit perquè manca d'ornamentació, llevat del que s'hi col·loca per satisfer alguna necessitat estètica del moment. I és un estatge del que és asimètric perquè està consagrat al culte del que és imperfecte, deixant expressament alguna cosa inacabada per tal que la imaginació la completi."*

Trajectòria de l'artista i motivació personal

Carlota Herebia. Idea original i Direcció del projecte

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona el 2010.

Postgrau en Artteràpia, Centre Metàfora (Barcelona)

Nascuda a Barcelona (1977) , als 20 anys vaig marxar a Sud-Amèrica, al país del meu pare, on vaig residir durant 7 anys , treballant en projectes educatius artístics amb una organització no governamental. Al llarg de la meva trajectòria vital, he estat guanyadora de diversos concursos de pintura i he participat en nombroses exposicions col·lectives, apart d'organitzar i gestionar diversos actes culturals.

Tinc formació en música i fotografia ,he guanyat premis literaris, els meus projectes solen incorporar varies disciplines artístiques i m'agrada treballar amb equip. Pinto des de que era molt petita i actualment experimento amb la pintura sobre diferents suports amb formes, superfícies i relleus; des del 2019 començo a incorporar el maquillatge corporal als meus treballs, centrant-me en les possibilitats expressives d'aquest llenguatge i les seves tècniques, cercant un vincle creatiu amb les persones que pinto; pintar cossos i cares em fa retornar a una ritualitat ,a l'abstracció i al gust per allò efímer, en síntesi m'ajuda a connectar amb el meu cos i amb el present des d'una nova òptica, més acord a la meva situació vital actual. Allunyada dels objectius principals dels meus col·legues especialistes en "beauty", a mi el maquillatge m'interessa com a vehicle d' emocions, i com un joc d'exploració amb les pròpies pors i els límits culturals, més que per obeir a un cànon de bellesa estereotipat del tipus que sigui. El diàleg amb la casa Duràn m'ha presentat el repte de portar per primera vegada aquesta tècnica al museu.

Des que em vaig establir a la Segarra el 2012, he treballat en la creació i organització de projectes artístics col·lectius d'àmbit local, alguns dels quals passo a detallar a continuació:

2021.Participació a l'exposició col.lectiva " Art i part". Castell de Concabella.

2021. Participació a la primera edició del Dona art de Guissona. Pintura sobre tela al carrer.

2020. Comissariat i participació a l'exposició Confinart. Museu comarcal de Cervera.
Guia de l'exposició per alumnes i professorat dels cursos de 3er i 4rt d' ESO. Cervera.

2018. Idea original, exposició i recorregut del conjunt artístic "Garbui a la Segarra"
intervencions artístiques al pasisatge. Obra amb Tremp d'ou sobre pedra.

2016. Participació a la col·lectiva de la novena edició del Cerca curts. Montornès de
Segarra. Obres al tremp d'ou sobre pedra.

2014/2015 Inici del taller de creativitat per persones que pateixen trastorns mentals, a
càrrec de l'associació de salut mental Ondara Sió de Cervera:

Exposició itinerant : Fades de Cervera. Església de St.Joan degollat, Complex cultural de
Juneda.

Projecte artístic relacionat que inclou pintura, fotografia i videoinstal·lació. La temàtica
està relacionada amb relats dels propis participants.

La Segarra, la seva llum i el paisatge que canvia amb les estacions, és actualment la
meva llar física i mental, el lloc on he decidit viure, perquè com m'agrada descriure-la,
és un espai de silenci, de trànsit, i de transformació. Després d'afrontar un període
llarg de malaltia i tractaments molt durs que m'han fet defallir i dialogar amb la mort,
m'he adonat que l'art és l'últim que deixaré de fer a la vida, i malgrat la llibertat que
m'atorga no és negociable i he de combinar sempre les activitats artístiques amb
d'altres feines que no menyspreo, vaig decidir que era el moment d'afrontar la
realització d'una exposició individual, presentant ara ja fa més d'una any la proposta
de diàleg amb la Casa Duràn perquè em va semblar una idea molt innovadora des de
l'inici i m'atreia que fos aquí, on faig vida ara, i on cobra sentit.

L'equip i col·laboracions:

Álvaro Pastor: Arquitecte, M. Sc. Sistemes Cognitius i Mitjans Interactius, Doctorand en
Tecnologies de la informació i xarxes. Membre col·laborador del Grup de recerca
GAME Aprenentatges, Mitjans de comunicació i Entreteniment, Universitat Oberta de
Catalunya.

Leo Altamirano: Shop Studio & Academy-Body Painting Barcelona desde 2018. Representant d'Espanya –world body painting festival ,award brush and sponge category -2019. @leo.altamirano.art .

Pere Toda: Pere Toda Serra, foto periodista, publicacions a diverses revistes i diaris arreu del món i com artista plàstic ha col·laborat en diversos projectes artístics i exposicions de Pintura.

Eric Grau: artista freelance multidisciplinari @ekyo.zip

Models: Naïba Herebia @red_job (Barcelona) Marigel Díaz @diazmarigel (Barcelona) Sheila @ssshei (Cervera)